

[Trøjborg]

Vi har peget på en række initiativer. Jeg ved godt, ministeren lidt irritabelt siger, at der foreligger ikke nogen konstruktive løsninger . . .

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Vi vil gerne bede om lidt mere ro i salen.

Trøjborg (S):

Jeg har peget på, om arealtilliggenderne for de store svinebesætninger er tilstrækkelige. Jeg tror ikke, at de er det, jeg tror, der er behov for at revidere politikken på det område. Jeg har peget på, at prisniveauet for kvælstofgødning er afgørende for, at forbruget kan falde. Derfor har vi tidligere foreslået afgift herpå, og vi har peget på, at nu må der laves en plan, som Folketinget står bag, med henblik på at nå et resultat, der betyder, at vi kan opfylde vandmiljøplanens målsætning.

Lad mig så endelig slutte med at kommentere den dagsorden, der er fremsat af regeringspartierne. Når Socialdemokratiet har tænkt sig at undlade at stemme om den, er det, fordi det vel formentlig er første gang, at Folketinget står over for en dagsorden, hvor man skal tage stilling til, om regeringen fremsætter en statusrapport. Jeg forstod miljøministerens indlæg således, at regeringen vil fremsætte en statusrapport.

Det er vel lidt usædvanligt så at komme til Folketinget og bede om Folketingets tilslutning til, at man fremsætter en statusrapport. Det må være helt nyt. Jeg ved ikke, om det begreb eksisterer i forretningsordenen, men det er en sniksnak-dagsorden. Politisk kan jeg kun tolke det som et signal om, at miljøministeren ikke har formået at trænge igennem med de synspunkter, som hun har haft, hver eneste gang vi har haft en debat om dette emne.

Miljøministeren har måttet renoncere på området og sige, at med den dagsorden, som Socialdemokratiet og SF har fremsat – som følger de dagsordener op, der er fremsat i tilsvarende debatter, blot på andre områder, som har med økologi at gøre – har miljøministeren måttet give op og har måttet overgive sig til de øvrige regeringspartier. Derfor vil vi undlade at stemme til dagsordenen.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Miljøministerens sidste indlæg har undret mig ganske meget, fordi miljøministeren ikke på ét eneste punkt argumenterede imod, at der skulle en handlingsplan til på landbrugsområdet. Ikke ét eneste punkt. Jeg forstår sådan set godt, at miljøministeren ikke gør det, når man læser den pressemeddelelse, ministeren udsendte efter sit Brundtlandseminar.

Heri siger ministeren – nu er der desværre ikke nogen sidetal på pressemeddelelsen, men jeg tror, ministeren genkender formuleringen:

»Der skal målrettet kobles mellem miljø- og andre politikker, ikke mindst industri-, erhvervs- og landbrugspolitik. Et nøgleord er kvalitativ grøn vækst og ikke kritikløs kvantitativ vækst uden miljø og bæredygtighed.«

Det er som talt ud af et rød-grønt hjerte. Det har Socialistisk Folkeparti sagt i mange år. Når ministeren så derefter stiller spørgsmålet: Hvor går vi hen?, er det jo direkte et oplæg til at sige: Vi må planlægge den fremtid og gerne planlægge den langsigtet.

En af grundene til, at vi skal have en plan, er selvfølgelig, at udviklingen skal forudses og vurderes på lang sigt. Netop derfor har vi ønsket at bistå regeringen med at komplementere Brundtlandredegørelsen fra sidste år, for det er jo rigtigt, som ministeren siger, at vi skal passe på ikke at tage enkeltsektorer ud, sådan som regeringen gjorde sidste år og der derfor manglede noget.

Men jeg vil gerne takke ministeren for den principielle tilslutning og beklage, at de politiske forhold i regeringen åbenbart er således, at ministeren i fremtiden skal føre landbrugsmiljøpolitik sammen med Fremskridtspartiet.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jeg vil gerne takke for hr. Gades sidste indlæg, fordi jeg synes, at hr. Gade her lidt mere præcist antydede, hvad det egentlig var, SF gerne ville, når det drejede sig om en handlingsplan. Vi kan jo ikke være meget uenige om naturbeskyttelse, om produktudvikling eller om forskning, og det gælder i øvrigt også en lang række af de ting, der allerede er sat i gang.

Dernæst siger hr. Gade, at man skal finde ud af, hvad det er, man vil. Dertil er det, jeg bare siger: Jeg synes ikke, vi umiddelbart kan finde ud af, hvad det er, vi vil, før vi har gennemløbet også 1990, forstået på den måde, at vi til den tid får en lang række oplysninger, som vi selv har